

НИКОЛА ВАПЦАРОВ

МАЙКА

chitanka.info

*Колко всички майки си приличат в света!
И сърцата им как са еднакви!
Иди потърси на Украйна в степта
и след туй провери в Киренайка...*

*Имала майка,
имала син. —
Хубав бил, млад бил
и волен.
Раснал.
Над него синеел Пирин
с мури и кмъни голи.*

*Нейде бащата погинал.
Тогаз
малък бил още
синът ѝ
и във вековната тъмна гора
дебнел пашата хайдутин.*

*Под планините горели села.
Светел високия хребет.
И от селяшките гладни гърла
беят изтръгвал и хлеба.*

*Гледала майката своето дете,
гледала с мъка сурова —
как очите му бягали все
на бащата в пищова.*

*Имала майка,
имала син. —
Хубав бил, млад бил
и строен.
Но възмъжал*

*и хванал Пирин,
тъмното хванал усое.*

*Години минали
и смутни били.
Добри не дошли за раята.
Отдръпнала
свойте зелени поли
от равнините
гората.*

*Понякога нощем
мъжете дома
се връщали гузни и плахи.
Изгаряли ризите скрито в жарта
и криели свойте сияси.*

*Пак майка.
И нощем,
когато звезди
над тъмния хребет горели,
тя
вземала в skutите малкия син
и тихо му пеела:*

*„Не слушай,
не гледай,
а нанкай сега.
Дано не кръвясат очите ти,
когато
след време изправиш снага
и сам си поемеш юздите.*

*Отвънка е смутно.
Отвънка снежи.
Но топло е в моите скути.
Спи ми, детенце,*

спокойно ми спи,
нанкай...
Не ставай хайдутин...“

Добър
и послушен излязъл синът.
Не хванал с хайдутите горите.
Оженил се,
сетне зарязал домът
и... станал комита.

Години на кръв.
Години на кръв и войни.
Пирин.
И орлите
в горите на мърша налитат.
Под всяко дърво,
с изцъклени,
тъмни очи,
убитите гледат как вечер изгряват звездите.

Отишъл си бея.
Отишъл си — значи, добре.
Но хората после запсували нещо султана.
Народ е това! —
А някой нахакан келеш
си мисли,
че може сърцето му в шепя да хване.

Смълчал се народа.
Смълчал се и само сумтел.
И вече не виждал на робството де ще е края.
Излезли комити,
в горите не бродили те,
а се разкарвали с „Щаери“.

А там, във гората,

*израсли железни тръби.
Комини израсли в гората.
И със рапидно-стоманни зъби
заръфал снагата ѝ
гатер.*

*Пак майка.
И майката имала син.
Залоствала всяка вечер вратите
и пяла му:
„Нанкай, сега сме сами,
нанкай, не ставай комита.“*

*Комита не станал.
Не бил бикоглав. —
послушен бил момъка, значи.
Но някой разнесе в селото мътва,
че паднал убит като стачник.*

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.